

РЕШЕНИЕ

№ 2901

гр. София, 02.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА
МИТЕВА**

при участието на секретаря **РАЛИЦА Г. НАКОВА**
като разгледа докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20211110139212 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от М. ИВ. Т. срещу [фирма] с която е предявен осъдителен иск с правно основание по чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата от 2000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата вследствие на застрахователно събитие от 22.05.2017 г., предизвикано от водача на автобус на градски транспорт с рег. № [рег. №], чиято „Гражданска отговорност“ е застрахована при ответника, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.07.2021 г. до окончателното плащане.

Ищцата твърди, че на 22.05.2017г. около 17ч. пътувала на най-задната седалка вляво в автобус на градски транспорт с рег. № [рег. №] по линия №111, управляван от ИВ. Н. КР., чиято „Гражданска отговорност“ била застрахована при ответника. В района на автобусна спирка „т.ц.“ в ж.к. „л.“ водачът на автобуса неоправдано предприел рязко спиране, при което ищцата паднала на пода, удрайки десния си крак, дясното рамо и дясна мишница. Твърди, че вследствие на нарушение на правилата за движение по пътищата водачът на автобуса по непредпазливост причинил на ищцата контузия и хематом на десен долен крайник, повърхностна травма на дясно рамо, повърхностна травма на дясна мишница и contusion AHS dex. След инцидента ищцата била откарана в СМП в УМБАЛСМ „Н.И.П.“, където след консултативни прегледи и образни изследвания ѝ била поставена основана диагноза „Contusio et hematoma“. Провела амбулаторно медикаментозно лечение. Нараняванията на ищцата довели до продължителни физически страдания и други отрицателни изживявания – кошмари, свързани с пътния инцидент, раздразнителност, безпокойство и притеснение. При така изложените фактически твърдения претендира присъждането на обезщетение за претърпените неимуществени вреди вследствие на ПТП в размер на 2 000 лв., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане и разносните по делото.

Ответникът, в срока по чл. 131 ГПК е депозирал писмен отговор, с който оспорва исковете по основание и по размер. Твърди, че не е налице причинно – следствена връзка между инцидента и описаните травматични увреждания, оспорва наличието на вина у водача на автобуса на градски транспорт, противоправността на поведението му и

твърдения механизъм на ПТП, както и справедливостта на претендирания размер на обезщетението за обезвреда. Прави възражение за съпричиняване, като твърди, че вредоносният резултат бил настъпил вследствие на действията на трето лице и самата ищца, която проявила груба небрежност към безопасността си, с което сама се поставила в риск. Претендира разноски.

Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното **от фактическа и правна страна**:

Правната норма, регламентирана в чл. 432, ал. 1 КЗ, урежда и гарантира възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните две групи материални предпоставки (юридически факти): 1) застрахованият виновно да е увредил ищца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования и 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и ответника - застраховател.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК с оглед становището на ответника като безспорно между страните и ненуждаещо се от доказване по делото съдът е отделил наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за МПС с рег. № [рег. №] със [фирма] към датата на инцидента.

От съвкупния анализ на събраните доказателства – служебна бележка от МВР от 14.04.2021г. и докладна записка от СДВР от 23.05.2016г., както и от свидетелските показания на свидетелите З. В. Р. и ИВ. Н. КР., по делото се установява, че действително е настъпило твърдяното в исковата молба ПТП. Установява се също така и, че при инцидента водачът на автобуса е предприел внезапно и рязко спиране.

В показанията си свидетелката Р. заявява, че в резултат на предприетото от водача на автобуса екстремно спиране е паднала на земята и че при инцидента е паднала още една жена, която се возела в задната му част. Заявява, че заедно с другата пострадала са откарани с линейка.

Ето защо, преценени в съвкупност, приетите по делото писмени доказателства, в т.ч. служебна бележка и медицински документи, и разпитът на свидетелката Р. водят до несъмнен извод, че ищцата е участвала в ПТП, в качеството ѝ на пътник в автобус рег. № [рег. №] по линия № 111 на 22.05.2017г. в резултат на рязко спиране на автобуса, при което е паднала, като е претърпяла увреждания вследствие на това.

В представения дневник на СДВР за получени и предадени сигнали също е отбелязано: „БП докара пострадали пътнички от автобус линия № 111, ул.“[улица]“ при рязко спиране: М. ИВ. Т. и З. В. Р..

Фактът, че органите на полицията не са съставили констативен протокол, само по себе си, не може да обоснове извод, че такова ПТП с твърдения механизъм не се е състояло, поради което неоснователни са възраженията на ответника в тази връзка.

Съдът намира, че причина за настъпване на инцидента са действията на водача на автобуса. В този смисъл е и заключението на вещото лице по изслушаната съдебно-автотехническа експертиза, което съдът кредитира като обективно и обосновано. Вещото лице дава категоричен извод, че при наличните данни водачът на автобуса е имал техническа възможност да предприеме спиране с отрицателно ускорение не по-голямо от 1,8 м/с, при което пътниците не биха загубили равновесие.

Горният извод не се разколебава и от показанията на шофьора на автобуса ИВ. Н. КР., който, разпитан в качеството му на свидетел заявява, че предприел рязкото спиране, защото на около 20 метра пред него на заден ход рязко изскочил товарен автомобил, който

до този момент бил паркиран отстрани на пътя. Съдът приема, че водачът на автобуса е нарушил виновно правилата на чл. 24, ал. 2 ЗДвП и чл. 3, т. 2 ППЗДвП, доколкото като професионалист е имал необходимите знания, умения и опит да предвиди настъпването на вредоносния резултат от рязкото спиране на управляваното от него превозно средство, предвид обстоятелството, че в него са пътували множество пътници. Деянието не е извършено при условията на крайна необходимост, доколкото в резултат на същото е било причинено телесно увреждане на пътник в автобуса /ищцата/. Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 НК и тълкуването му, дадено в т. 3 от Тълкувателно решение № 106 от 31.10.1983 г. по н. дело № 90/1982 г., ОСНК водачът не може да се позовава на крайна необходимост, когато уврежда здравето и живота на хора. Например, той не може, за да спаси своя живот, този на пътниците или на други участници в движението, да причини смърт или телесна повреда другиму. От друга страна не е налице и спасителна маневра, доколкото съгласно Тълкувателно решение № 106 от 31.X.1983 г. по н. д. № 90/82 г., ОСНК в съдържанието на това понятие се включва изменение в посоката на движение, а не спиране.

Съгласно чл. 132, т.2 от ЗДвП при превозване на пътници водачът е длъжен по време на движение да осигури всички условия за безопасното им превозване. С предприетото рязко спиране, водачът на автобуса не е изпълнил това свое задължение. Ето защо, съдът стига до извода за наличие на противоправност на деянието на причинителя на увреждането, поради нарушение на правилата за движение по пътищата. Поведението на причинителя на увреждането е противоправно и виновно, като вината се презюмира с оглед разпоредбата на чл.45, ал.2 ЗЗД, която презумпция не се обори от ответника.

С оглед на изложеното, съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установиха всички елементи от фактическия състав на деликта чл. 45, ал. 1 от ЗЗД - увреждане, вина, противоправност, вреди и причинна връзка, и съответно представляващи една от предпоставките на иска, предявен пряко срещу застрахователя на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ.

Конкретните травматични увреждания на ищцата, причинени ѝ вследствие на процесното ПТП, се установиха по делото от медицинската документация, СМЕ и показанията на разпитания по делото свидетел.

При обсъждането на така установените правнорелевантни факти съдът приема, че неимуществените вреди – болки и страдания, които ищцата е претърпял от тези травматични увреждания са в причинно-следствена връзка от противоправното поведение на деликвента, което се установява по категоричен начин от приетата по делото СМЕ, поради което неоснователни са възраженията на ответника за липса на такава връзка.

Следователно по делото по несъмнен начин се установи фактическият състав на чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, като отговорността на делинквента за обезщетяване на неимуществените вреди, причинени на ищеца, е ангажирана.

Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди, респ. увеличил е техният размер /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие, но не е необходимо наличието на вина/. Тежестта за доказване е върху позоваващата се на съпричиняването страна – ответника – виж и т. 7 от Тълкувателно решение № 1/2014 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2014 г., ОСТК. В частност по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, че поведението на ищцата е допринесло за настъпването на вредите, а доказателствената тежест в тази насока е била на ответника. Напротив, от разпоредбите, установяващи задълженията на пътниците при осъществяването на превоз – чл. 135 и 137 ЗДвП и чл. 182 и 184 ППЗДвП, следва, че седналите на седалките в автобуса пътници нямат задължението да се държат за поставен в салона детайл за захват, за да си осигурят равновесие.

При определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди съдът следва да

изхожда от критериите за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД, но не като абстрактно понятие, а съобразно конкретните обективни обстоятелства, свързани с поведението на дееца и отражението на деянието върху личността и здравето на пострадалия /ППВС № 4/23.12.1968 г., т.2/.

Съдът взе предвид характера на уврежданията и продължителността и интензитетът на претърпените болки и страдания.

От приетата по делото СМЕ се установява, че ищцата е получила следните увреждания: контузия и подкожен кръвоизлив на дясна подбедрица и контузия на дясна раменна става, които са ѝ причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. От показанията на разпитания по делото св. к.т.л. се установява, че след инцидента ищцата е изпитвала силни болки и притеснения от загубата на работоспособност. Продължително време се е страхувала да пътува с автобус и е приемала болкоуспокояващи.

От друга страна, от СМЕ е видно, че не са налице трайни последици за здравето на ищцата от получените увреждания в резултат на ПТП.

Ето защо, съдът намира, че предявеният иск е изцяло основателен и следва да бъде уважен за сумата от 2000 лв.

Като законна последица от уважаване на главния иск следва да бъде присъдена и законната лихва върху главницата от 05.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумите.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ищцата. Последната е направил разноски в размер на общо 730 лв., съгласно списъка по чл. 80 ГПК (на л. 80 от делото). В полза на адв. Ортакев следва да се присъди адвокатско възнаграждение за предоставената на ищцата безплатна адвокатска помощ в хипотезата на чл. 38, ал. 1 т. 3 ЗА в размер на 444 лв. с ДДС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА [фирма], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на М. ИВ. Т. с ЕГН *****, с адрес: [адрес] на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ сумата от 2000 лева, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на застрахователно събитие от 22.05.2017 г., предизвикано от водача на автобус на градски транспорт с рег. № [рег. №], чиято „Гражданска отговорност“ е застрахована при ответника, заедно със законната лихва върху тази сума от 05.07.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА [фирма], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на М. ИВ. Т. с ЕГН *****, с адрес: [адрес] на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 730 лв. за направените по делото разноски.

ОСЪЖДА [фирма], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на адв. В.В. О. – САК, ЕГН *****, на основание чл. 38 от ЗА и чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 444 лв. с ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____